

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **V. T.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29347-3/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29347-4/ČJ-2018-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, č. j. 53 A 11/2019 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 10 měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce byl totiž na území České republiky v období od 18. 4. 2018 do 10. 5. 2018 zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv byla možnost jeho zaměstnání podmíněna právě tímto povolením. Současně správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a uložil mu

povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Rozhodnutími specifikovanými v záhlaví žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jenž ji jako nedůvodnou zamítl.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že polská společnost MAG SP. Z O. O., u níž byl žalobce zaměstnán, fakticky působila jako agentura práce. Podrobně rozvedl, proč vyslání žalobce do České republiky představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobce plnil své úkoly pod dohledem a vedením jiné společnosti v České republice (Penny Market s. r. o.), jež jej využívala. S odkazem na českou a evropskou legislativu a judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie krajský soud uzavřel, že na agenturní zprostředkování práce nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že práci na území České republiky nevykonával neoprávněně. Zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě u krajského soudu spočívající v tom, že byl vyslán na území České republiky svým polským zaměstnavatelem MAG SP. Z O. O. za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost Vidininvest s. r. o. Na danou situaci proto bylo nutno aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. V obchodních vztazích nelze vyloučit, aby byl zaměstnanec bezprostředně po svém přijetí do zaměstnání z důvodu nižší vytíženosti vyslán k výkonu práce do jiného státu EU. Soulad s právem EU potvrzuje i vyjádření od Evropské komise. Správní orgány i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatele, který je neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a nemohl být proto schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly stěžovatelem navrhané důkazy. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná k podané kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost může směřovat pouze proti závěrům krajského soudu, a odkázala na obsah správního spisu a správní rozhodnutí, jež považuje za správné. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[7] Stěžejní námitka spočívá v tom, že stěžovatel byl do České republiky vyslán polským zaměstnavatelem pouze za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost na základě uzavřené smlouvy, a proto na jeho věc měla žalovaná aplikovat výjimku k zaměstnání cizince na území České republiky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[8] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platilo, že *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[9] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že po skutkové i právní stránce obdobné věci řešil již např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018 – 19, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 – 19, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Azs 155/2019 – 14, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15, či ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 191/2019 – 21 (věc řešená v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 329/2019 – 14, se týkala dokonce i polské společnosti MAG SP. Z O. O a českých společností Vidininvest s. r. o. a Penny Market s. r. o., stejně jako je tomu v projednávaném případě). Druhý senát přitom neshledal žádný důvod se od v rozsudcích zaujatého názoru odchýlit.

[10] Výše uvedená judikatura dospěla k závěru, že pokud polský zaměstnavatel fakticky jednal jako agentura práce, která zaměstnanci ze země mimo EU pouze zprostředkovala zaměstnání na území ČR (a to i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy v podobě pracovní smlouvy mezi polským zaměstnavatelem a cizincem a smlouvy o poskytnutí služeb mezi polskou a českou společností), nelze na tuto situaci aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[11] Tento závěr je plně aplikovatelný i na projednávaný případ. Z předložených spisů totiž vyplynulo, že stěžovatel byl držitelem pracovního víza typu „D“, platného od 20. 2. 2018 do 22. 12. 2018, vydaného Polskou republikou, které jej opravňovalo k pobytu na území tohoto státu (i jiných členských států EU) a k výkonu zaměstnání pouze na území tohoto státu. V březnu 2018 stěžovatel přicestoval do České republiky a vlastními silami si zde našel práci pro společnost Penny Market s. r. o. (protokol o výsledku stěžovatele na č. l. 21 a 22 spisu žalovaného), pro niž pracoval od 18. 4. 2018 do 10. 5. 2018 (docházka stěžovatele na č. l. 93 - 94 spisu žalovaného). Pracovní smlouvu a její dodatek uzavřel s polskou společností MAG SP. Z O. O až 2. 5. a 3. 5. 2018 (č. l. 58 a 59 spisu žalovaného). Od tohoto data měl být údajně vyslaným zaměstnancem uvedené polské společnosti, ačkoliv pro ni nevykonával v Polsku nikdy žádnou pracovní činnost a ani to v budoucnu neplánoval. Práci nadále vykonával v České republice pro společnost Penny Market s. r. o. (protokol o výsledku stěžovatele na č. l. 21 a 22 spisu žalovaného). Stěžovatel dále předložil písemnosti jako rámcovou smlouvu o poskytování příhraničních služeb mezi polskou společností MAG SP. Z O. O a českou společností Vidininvest s. r. o. a rámcovou smlouvu o dílo mezi společností Vidininvest s. r. o. a společností Penny Market s. r. o. Krajský soud správně posoudil tyto vztahy tak, že poskytovanou přeshraniční službou bylo ve

skutečnosti samotné poskytnutí pracovní síly, avšak bez toho, že by byla hlavní činnost vykonávána v členském státě EU, v němž má zaměstnavatel sídlo. Fakticky se tak jednalo o agenturní zprostředkování práce, na které se výjimka z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva EU nebo ze stěžovatelkou předloženého vyjádření Evropské komise. Tímto vyjádřením se již v jiných věcech Nejvyšší správní soud rovněž zabýval, přičemž dospěl k závěru, že *„předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní“* (rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 330/2019 - 15). S tímto hodnocením se lze rovněž ztotožnit i v této věci.

[12] K námitce, že stěžovatel nebyl schopen relevantně posoudit stěžejní otázky pro svou neznalost smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, stačí uvést, že stěžovatel nemusel být znalý obchodních vztahů zúčastněných společností pro to, aby byl schopen vypovídat o okolnostech uzavření pracovní smlouvy a následného způsobu a místa výkonu své práce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 549/2018 - 14, nebo ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 330/2019 - 15).

[13] Pokud jde o námitku neprovedení důkazů, které stěžovatel v řízení před správními orgány navrhl, stěžovatel v kasační stížnosti blíže neupřesnil, které důkazy má na mysli. Neučinil tak ani v žalobě. Těmito neprovedenými důkazy zřejmě míní výsledky statutárních zástupců jeho polského zaměstnavatele a smluvních partnerů zaměstnavatele v České republice jako svědků, které správnímu orgánu I. stupně navrhl ve svém podání ze dne 21. 5. 2018 a jejichž neprovedení následně namítal i v odvolání. Těmito důkazními návrhy se zabývala v rozhodnutí o odvolání žalovaná, která je považovala za nadbytečné, neboť již z ostatních podkladů založených ve správním spise byl (v souladu s § 3 správního řádu) zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Protože stěžovatel v žalobě pouze obecně napadl neprovedení předkládaných důkazů žalovanou, krajský soud správně konstatoval, že není povinen za žalobce domýšlet konkrétní argumentaci, a obecně uvedl, že neshledal žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (bod 24 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožňuje.

IV. Závěr

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

pokračování

Šimka

JUDr. Karel

předseda senátu